

Církevný zbor Evanjelickej cirkvi augsburského
vyznania na Slovensku Galanta

LISTY GALANTSKÝM 35/2021

*Bratia a sestry,
neustále sa meniace usmernenia nás
nútia prispôbovať sa im v priebehu
niekoľkých dní či neraz hodín. Prvotné
vyhlásenie o konaní bohoslužieb sa javilo
ako chybné, a preto sme čakali na
oficiálnu vyhlášku UVZ SR, ktorá ale
znela rovnako ako informácia na tlačovej
konferencii. UVZ SR potvrdilo, že nešlo
o chybu, ale o zámer, a zaslalo nám
nasledovné vyhlásenie a doplnenie:*

***"Vyhláška určuje obmedzenie kapacity na 1 osobu na 25 štvorcových metrov
ALEBO najviac 30 osôb. Organizátor hromadného podujatia však musí
dodržať všetky podmienky stanovené vo vyhláške, teda aj dodržiavanie
dvojmetrových rozostupov medzi osobami, ktoré nie sú členmi spoločnej
domácnosti."*** Na základe tohto vysvetlenia je slovičko **ALEBO** rozhodujúce a
umožňujúce vybrať si z dvoch variantov počtu osôb. Keďže časy sú neisté
a podmienky konania bohoslužieb sa môžu rýchlo zmeniť, rozhodli sme sa
využiť súčasnú situáciu a mať bohoslužby v **4. adventnú nedeľu** v režime
Očkovaný-Prekonal na všetkých obvyklých miestach, a to v **Matúškove o 8.30,**
v Galante o 10:00, v Kajali o 11:30, v Topoľnici o 14:30 a v Samaritáne
o 15:30. Všade budú bohoslužby **so spoveďou a Večerou Pánovou**, ku ktorým
Vás v tomto adventnom čase srdečne pozývame a povzbudzujeme. Veríme, že
sa budeme môcť stretnúť aj počas vianočných sviatkov. **Miroslav Kerekrety**
(Pripomíname, že si môžete objednávať knihy z Porta libry na FÚ.)

Bratislavská 80/20, 924 01 Galanta, miroslav.kerekrety@gmail.com

www.galanta.ecav.sk

Mgr. Miroslav Kerekrety 0918 828 360, Mgr. Jaroslav Mlynár 0905 237 075

Kázeň na 3. adventnú nedeľu, 12. decembra 2021

„V pätnástom roku panovania cisára Tiberia, keď Pontský Pilát bol vladárom Judska, Herodes tetrarchom Galiley, jeho brat Filip tetrarchom Iturey a Trachonitidy a Lyzaniás tetrarchom Abilény, za veľkňazov Annáša a Kaifáša, prehovoril Boh na púšti k Jánovi, synovi Zachariášovmu. Ján chodil po celom okolí jordánskom a kázal krst pokánia na odpustenie hriechov, ako je napísané v knihe reči proroka Izaiáša. Hlas volajúceho na púšti: Pripravujte cestu Pánovi, vyrovnávajte Mu chodníky; Každé údolie nech je vyrovnané, každý vrch a kopec znížený; čo je krivé, nech sa vyrovná, a hrboľaté cesty nech sú uhladené. A všetci ľudia uvidia spasenie Božie.“

Evanjelium podľa Lukáša 3, 1 - 6

Milí bratia a drahé sestry,

Piesne: 10, 18, 21, 30

keď dnes chceme presne definovať, kedy sa určitá udalosť stala alebo kedy sa má stať, tak to urobíme zadaním roku, mesiaca, dňa, presného času a určením časového pásma. Napríklad takto: Ak Pán Boh dá, tak najbližšie bohoslužby budeme mať 19. decembra v roku 2021 o 10:00 stredo európskeho času v Galante. Aby sa v Amerike vyhli nedorozumeniu, používajú skratky AM a PM, čo označuje doobeda a poobede. V armáde sa používa tak ako u nás 24-hodinový formát. Teda slávnostná večera bude o 18:00. Takýmto spôsobom nemôže prísť k technickému omylu, chyba môže nastať zlyhaním ľudského faktora. Evanjelista Lukáš tiež zadefinoval, kedy sa diali historicky najdôležitejšie udalosti v datovaní, aké sa používalo v tej dobe. Síce rok už mal približne 365 dní, ale čas sa určoval podľa panovníkov. „V pätnástom roku panovania cisára Tiberia, keď Pontský Pilát bol vladárom Judska, Herodes tetrarchom Galiley, jeho brat Filip tetrarchom Iturey a Trachonitidy a Lyzaniás tetrarchom Abilény, za veľkňazov Annáša a Kaifáša.“ Uvedením súčasnej „politickej“ situácie sa dalo pomerne veľmi presne povedať, kedy sa dané udalosti stali. Panovníkov prvý rok panovania mohol začať uprostred kalendárneho roka. Čím viac panovníkov a vladárov bolo vymenovaných, tým presnejšie sa dalo určiť, o ktoré obdobie ide a to vzhľadom k tomu, že ľudský život bol aj v tej dobe neistý a ľudia zomierali v rôznom veku a tiež panovníci a vladári sa striedali a vymieňali si miesta podľa uváženia Ríma. Zaujímavý je aj fakt, že v tom čase boli v náboženskej židovskej obci dvaja veľkňazi, čo bolo veľkou raritou. Židia od svojho vzniku nikdy nemali dvoch veľkňazov.

Zo spôsobu výberu to bolo vylúčené. Keď sa jeden stal veľkňazom, automaticky tomu „starému“ skončilo veľkňazské obdobie. Len raz a to práve v tejto dobe to bolo inak. Veľkňaz Kaifáš bol veľkňazom podľa židovskej tradície a jeho funkčné obdobie bolo medzi židmi legitímne. Annáša urobila veľkňazom rímska moc v rozpore s židovskými tradíciami a právnym poriadkom. Takto sa židovský ľud dostal do zvláštnej a historicky jedinečnej situácie, kedy mali naraz dvoch veľkňazov. Zrušiť veľkňazský úrad Kaifášovi podľa Božieho poriadku nechceli a zrušiť veľkňazský úrad Annášovi z vôle Ríma nemohli. Zo samotnej Lukášovej snahy čo najpresnejšie zadefinovať čas a obdobie príchodu a života Ježiša Krista tu na zemi môžeme usúdiť skutočnosť, že Lukáš vnímal tieto udalosti ako extrémne dôležité pre seba, ale i pre ľudstvo ako také a to ani netušil, že raz práve narodenie Pána Ježiša bude mýľníkom v histórii ľudstva, kedy hovoríme o našom letopočte a pred naším letopočtom. Zároveň si môžeme uvedomiť, že v čase narodenia Pána Ježiša to bola aj pre židovský národ veľmi ťažká a turbulentná doba. Mám pocit, že aj my sa v mnohých pohľadoch nachádzame v turbulentnej dobe a možno sa aj za našej „éry“ rozhodne Pán Boh nejako zasiahnuť do dejín ľudstva.

Aj v takejto turbulentnej dobe, a možno práve kvôli nej, čítame, že Boh prehovoril. Ani tieto ťažké a neisté časy nezabránili Pánovi neba a zeme prehovoriť k ľudstvu i k jednotlivcovi. A možno prehovoril práve preto, lebo Jeho ľud sa zmietať v ťažkostiach a neistote. Dianie vo svete „nezastihlo“ Hospodina nepripraveného. Boh mal svoj plán. Mal nachystaného služobníka Jána, ktorý bol pripravený naplniť poslanie, s ktorým ho Pán Boh na tento svet poslal. Hospodin prehovoril k Jánovi a Ján sa „rozbehol“ po celom kraji a robil presne to, čo mu Hospodin prikázal. Ján kázal krst pokánia na odpustenie hriechov. Možno sa spolu so mnou pýtate, prečo nehľásal nejaké slová povzbudení, slová nádeje, správnu o tom, že toto všetko ťažké vôkol nich, či už v otázke budúcnosti národa alebo náboženstva, po pár rokoch či desaťročiach sa opäť stabilizuje... Ján mal kázať pokánie a odpustenie hriechov. V situácii, kedy bol ohrozený život národa i náboženstva, práve takáto zvesť? Prečo práve toto? Myslím, že odpoveď by mohla byť aj takáto: Nech sa vôkol teba či v tebe čokoľvek deje, nech je tvoja situácia naplnená neistotou či strachom, možno bolesťou či trápením, ak žiješ životom neustáleho pokánia a tvoje hriechy sú odpustené, tak si v pohode. O to najdôležitejšie je postarané. Ján mal zvestovať pokánie a následne odpustenie

hriechov, lebo práve to je to najdôležitejšie v živote. Ak má človek toto vyriešené, ak si vysporiadal svoje hriechy, tak to podstatné je vybavené. Vysvetlím to na príklade: Predstavte si, že vám začal horieť dom. Je to hrozná predstava. Ak ste vy a všetci vaši blízki mimo ohrozenia života a nehrozí vám, že v tom dome zhoríte, tak o „to“ najdôležitejšie je postarané. Ak stojíte v bezpečnej vzdialenosti od horiaceho domu a nikto tam nezostal, je jedno, ako vyzeráte, čo máte oblečené a podobne. Áno, hrôza sa deje so všetkým, čo bolo vaše, čo ste mali, ste naplnení pocitom skazy a neistoty, uvedomujete si, že budete musieť začať odznova, ale to najdôležitejšie je zachránené. Rovnako to môžeme vnímať aj v otázke nášho života ako kresťania. A dokonca tu môžeme zájsť ešte ďalej. Ak by sme aj prišli o svoj časný život, ale nestratili sme život večný, tak to najdôležitejšie a najcennejšie sa nám podarilo zachrániť.

Pokánie, ku ktorému nás Ján Krstiteľ volá, vyrovnáva chodníky, každé údolie je vyrovnané a každý vrch a kopec znížený, čo je krivé sa vyrovnáva a hrboľaté cesty sú uhladené. Mám pocit, že teraz je medzi nami veľa pokrivených právd. Cesty, ktorými dosahujeme svoje ciele a túžby, sú hrboľaté a plné zákrut, ktorými sme obišli lásku k blížnemu. Je veľa údolí, ktoré vznikli tým, že sme nevykonali dobro a požehnanie, na ktoré sme mali príležitosť a namiesto našej pomoci tam zostala prázdna diera či údolie. Na inom mieste sú vrchy z toho, čo sme urobiť nemali, a predsa sme urobili, svojimi rečami či skutkami sme navršili kopce, ktoré nás navzájom rozdeľujú. Jedine úprimným pokáním sa toto všetko môže dať do poriadku. Priznať si vlastné zlyhania, poprosiť o odpustenie a poučiť sa z vlastných chýb je cesta k vyrovnaným a priamym cestám - vzťahom medzi ľuďmi navzájom. Niektoré „krivosti“, údolia či vrchy a kopce sú vo vzťahu k ľuďom, iné vo vzťahu k nášmu nebeskému Otcovi.

Prečo to máme robiť? Preto, aby sme pripravili cestu Pánovi. Aby Pán neba i zeme mohol vstúpiť do nášho života i srdca, a skrze nás vstupoval aj do životov ľudí vôkol nás. Aby sme sa stali jeden pre druhého požehnaním, radosťou, prinášali si navzájom pokoj i povzbudenie, slová nádeje pre časnosť i večnosť. Aby Boh mohol aj skrze nás konať dobro a šíriť lásku všade tam, kde je jej potreba a zároveň aby sme boli pozvaním ku pokániu. To všetko však nie preto, aby sme mali zo seba dobrý pocit alebo mali pekné Vianoce, ale aby do dnešného „zatmeného“ sveta mohlo zasvietiť skutočné svetlo pravdy a lásky. Amen.

Miroslav Kerekréty